

Vydanie: 28/2011

 Už jedenásť rokov má Janka Zednikovičová rovnaké leto – vždy so Shakespearom.
Autor fotografie: Život

Herci majú ťažký život: Letné divadelné hry sa skúšajú v noci

Pred pár dňami sa začal 11. ročník letných Shakespearovských slávností (LSS). Jeho producentkou je Janka Zednikovičová.

Festival ste začali organizovať v roku 2001 s manželom Mariánom. Ak sa na vás díva zhora, myslíte si, že je spokojný, ako to robíte bez neho?

Myslím si, že áno. Hlavne by bol spokojný s tým, že tento projekt prežil. Veľmi dobre si pamätám začiatky, dnes už všetko funguje inak. Už nie sme jediní, ktorí hrajú divadlo vonku a cez prázdniny. Už sa hráva na námestiach, na lodiach, je to jednoduchšie. V roku 2001 sme boli prví, ktorí, aj keď sa skončila divadelná sezóna, vyšli s divadlom pod šíre nebo. A rozhodli sme sa hrať rovno Shakespeara.

Prečo nechceli iní hrať vonku?

Vždy je riziko, že nebude dobré počasie, že vám zmoknú dekorácie. Festival sa rozrástol, hráva sa aj v Košiciach a vo Zvolene, spolupracujete aj s českými kolegami. Pri festivale spolupracujú tri produkcie – bratislavská, pražská a ostravská. My hráme naše predstavenia u nich a sme radi, keď oni zavítajú na Slovensko so svojimi. Snažíme sa, aby každý naštudoval iný titul, aby to bolo pre divákov zaujímavé. Aby si mohol vybrať každý – aj ten, kto chce vidieť komédiu, aj ten, kto dá prednosť historickej hre či tragédii. Ale máme aj divákov, ktorí chodia na všetko.

Za tie roky sa vystriedalo na LSS nespočetné množstvo hercov, režisérov... Vyberáte si ich vy, alebo vám prídu ponúknuť spoluprácu sami?

Stáva sa aj to druhé, a skôr u hercov. Ak pasuje do obsadenia, tak ho vezmeme do tímu. Režiséra si vždy vyberám ja a spolu s ním oslovujeme ďalších spolupracovníkov. Tento rok hrá v Richardovi III. dvadsaťštyri hercov zo siedmich divadiel...

Režiséra si vyberáte podľa čoho? Napríklad Marián Pecko, ktorý pripravil tohoročnú premiéru, nie je bratislavským divákom veľmi známy.

Pracuje v Banskej Bystrici, ale veľa režíruje najmä v Česku a Poľsku. Dokonca som si jeho inscenáciu bola pozrieť až v poľskom Opole a dodnes ju mám v hlave. Navyše sme spolu o hre veľa „rozprávali,“ aj keď to rozprávanie väčšinou prebiehalo mailom, a jednoznačne som mala pocit, že keď Richard, tak s ním.

Ste producentka festivalu. Čo všetko je skryté za tou funkciou?

Moja práca má rôzne fázy. Na festivale intenzívne začínam pracovať už v decembri. Najskôr spolu s režisérom dávame dohromady obsadenie a potom nasleduje najťažšia fáza – oslovovať hercov.

Prečo najťažšia?

Stáva sa, že niekoho si vytypujeme, už ho vidíme ako postavu a on potom, žiaľ, pre iné záväzky nemôže ponuku prijať. Takže zasa hľadáme, telefonujeme.

Generáľkový týždeň musí byť tiež náročný. Počula som, že ste skúšali v noci.

To nie je také strašné. Vyčerpávajúce áno, ale už to ide, sme čoraz bližšie k cieľu. V noci skúšame preto, že aj predstavenia potom hrávame po pol deviatej a treba odskúšať i svetlá. A je tu aj iný dôvod – generáľkový týždeň je v júni a herci ešte hrajú vo svojich domovských divadlách. Dohrajú večerné predstavenie a až potom môžeme pracovať. Ak má niekto pocit, že herci majú ľahký život, tak sa mýli. O tretej v noci ešte pracujú, chodia po scéne, hovoria vo veršoch, musia vnímať všetko, čo sa okolo nich deje, všetky zmeny, svetlá, hudbu... Ja by som to nerobila za nič.

Zrejme to majú dobre zaplatené, povie si čitateľ...

To je relatívne. Divadlo nikdy nemôže ponúknuť vysoký honorár a spolu s prípravou im zaberie oveľa viac času, ako by ste si asi mysleli. Veď len skúšanie trvá viac ako dva mesiace. A ani takýto projekt nedisponuje horibilným rozpočtom.

Odmietol už niekedy oslovený herec preto, že by nemal záujem?

Nie, to sa nikdy nestalo. Zakaždým v tom boli problémy s termínmi. Našťastie, herci radi účinkujú na LSS.

Čo všetko ešte ako producentka robíte?

To, o čom sme hovorili doteraz, je kreatívna práca. Lenže okolo festivalu je aj veľa administratívy, chodenia po úradoch, vybavovanie povolení, prenájmu Hradu, rôzne zmluvy, treba sa postarať o mediálnu kampaň. Papiere, samé papiere, ako dnes asi pri každej práci.

Ako prežívate premiéru? V napätí, ako režisér?

Týpnem, aby nezačalo pršať. Už sa nám to stalo a ten bezútešný pocit si budem pamätať celý život. Je to smutné, keď takmer po roku práce a po týždni nočného skúšania prídete pre rozmary počasia o premiéru.

Na ktorý moment festivalu sa najviac tešíte?

Keď je po premiére a všetko funguje.

Keď ste odkázaní na dobrú vôľu počasia, neuvažujete o dočasnom zastrešení nádvorja Hradu, aby sa dalo hrať?

To sa pýtajú mnohí. To by sme potom mohli zobrať celú produkciu a umiestniť ju niekde do kamenného divadla. To už nebude ono. Je veľmi príjemné dať si cez pauzu večer o desiatej pohár šampanského na hradnom nádvorí.

Chodí vám už po rozume titul na ďalší rok?

Chodí, aj nechodí. Začali sme druhú desiatku a ja uvažujem, či pokračujeme v Shakespearovi, alebo budeme niečo meniť. Mám veľmi rada i ruských autorov, možno sa pustím aj týmto smerom. Ale mám v pláne i jedného Shakespeara, ale to záleží na tom, či herec, ktorého chcem do hlavnej postavy, bude môcť